

De inspecteur kan ook zijn oordeel geven over de fiscale gevolgen van rechtshandelingen die niet onder artikel 31 AWR zouden vallen. Dat wil zeggen: de belastingbetaler zou zijn twijfel over de fiscale consequenties van al zijn rechtshandelingen aan de inspecteur moeten kunnen voorleggen. Samen met de inspecteur kan hij dan zoeken naar een gezamenlijk standpunt.^{1336 1337 1338 1339} Slagen zij daar niet in, dan zouden zij de mogelijkheid moeten hebben om een proefprocedure op te starten, om een prejudicieel oordeel te vragen aan de voorzitter van de Belastingkamer van het gerechtshof.¹³⁴⁰

Onlangs heeft de Werkgroep Geppaart en Flinterman advies uitgebracht op het terrein van de fiscale rechtsbescherming. Van dit advies maken voorstellen tot invoering van een boete bij definitieve aanslag en de introductie van de hiervoor vermelde boete - inspecteur deel uit. Echter, er worden tevens aanbevelingen gedaan over de mogelijkheid voor belastingplichtigen om snel het oordeel in te roepen van een onafhankelijke rechter. Er zou op korte termijn over moeten worden gegaan tot de invoering van een voorlopige voorziening bij alle beslissingen, waartegen bezwaar of beroep is ingesteld. Ook zou er gekomen moeten worden tot een gemakkelijker-toegankelijke kort-gedingprocedure in belastingzaken.¹³⁴¹

4.8.8.2 Wilsovereenstemming

Belangrijk is dat beide partijen werkelijk zekerheid kunnen ontleen aan gemaakte afspraken, anders heeft het maken van afspraken geen enkele zin. Met deze afspraken, dus ook met de afspraak om een prejudicieel oordeel te vragen, moet iedereen op vrijwillige basis kunnen instemmen. Dat wil zeggen: er moet wilsovereenstemming

¹³³⁶ J. Giele[8]: "Inspecteurs en belastingplichtigen gaan rulings aan. Men kan proberen deze te zien als overeenkomsten om een geschil te voorkomen. Doorgaans leidt in zo'n geval een mislukt overleg niet tot een te beslechten geschil, maar tot het niet uitvoeren van de voornemens van de (potentiële) belastingplichtige. Ook hier zou het niet zinvol zijn als de rechter dit soort afspraken niet zou honoreren. In beide gevallen kan men zeggen dat de partijen, door de afspraak te maken die zij hebben getroffen, vooraf de bedoeling hadden om wat water in de wijn te doen, om wat van de eigen bevoegdheid in te leveren. Er is dan impliciet inderdaad sprake van "geven en nemen etc. In artikel 900 wordt al direct duidelijk gemaakt dat het bij de vaststellingsovereenkomst niet alleen hoeft te gaan om beëindiging of voorkoming van geschil, maar dat het ook kan gaan om beëindiging of voorkoming van onzekerheid." (blz.21).

¹³³⁷ Ch. P. A. Geppaart[30]: "Voor de praktijk van wezenlijke betekenis is de mogelijkheid met de inspecteur afspraken te maken met betrekking tot de fiscale rechtsgevolgen van voorgenomen beslissingen. Voor het bedrijfsleven kan het maken van afspraken met de inspecteur een voorwaarde zijn voor ondernemingsbeslissingen. Men denke aan omvangrijke investeringen, aan overname van bedrijven of aan oprichting van vennootschappen." (blz.1370).

¹³³⁸ H. D. Stout[2, blz.220]. Het kunnen maken van afspraken vormt een flexibel bestuursinstrument, waaraan in de belastingpraktijk grote behoefte bestaat.

¹³³⁹ L. A. de Bleeck e.a.[10, blz.225]. Door de Tweede Kamer is een aantal jaren geleden aangedrongen op het op ruimere schaal toepassen van "rulings", in de zin van het komen tot afspraken tussen de belastingdienst en de belastingbetaler over de fiscale gevolgen van voorgenomen rechtshandelingen.

¹³⁴⁰ Zie de hoofdstukken 3.8.8.1d, 3.8.8.1e en 3.8.8.1f.

De voorlopige voorziening; het prejudicieel oordeel; de voorziening door de voorzitter van de belastingkamer van het gerechtshof.

¹³⁴¹ Vakstudienieuws[73, blz.2284,2285].